

ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Τα τελευταία χρόνια πολλά έχουν γραφτεί για τη γυναίκα και τη θέση της μέσα στην κοινωνία. Εδώ δε φιλοδοξούμε να γεννήσουμε νέες θεωρίες ούτε να κάνουμε πομπώδεις αναλύσεις. Να αποπειραθούμε περισσότερο κάποιες σκέψεις και να δώσουμε έμφαση, ως γυναίκες και ως άντρες, σε όσα βιώνουμε καθημερινά, εκτιμώντας επί του ζητήματος ότι οι φιλολογίες περισσεύουν και ωστόσο λείπουν ακόμα οι απελευθερωτικές πράξεις.

Σαφές είναι, λοιπόν, στη σκέψη μας το όριο που χωρίζει τις γυναίκες του τρίτου κόσμου και του δυτικού κόσμου. Ο καθένας, ακόμα και ο πιο τελειωμένος φαλλοκράτης της δύσης, θα μπορούσε –όχι δύσκολα– να διαμαρτυρηθεί και να καταγγείλει τα καθημερινά βασανιστήρια που υφίσταται μια γυναίκα σε χώρες τύπου Ιράν, Αφγανιστάν, Σαουδική Αραβία κ.λ.π. Δεν είναι τυχαίο ότι την περιβόητη ημέρα της Γυναίκας πολλές και διαφορετικές φωνές οργιάζουν υπέρ του σαφούς διαχωρισμού των πολιτισμένων της δύσης και των απολίτιστων της Ανατολής. Και πλειοδοτούν υπέρ της «εδώ» γυναικείας απελευθέρωσης, ανατριχιάζοντας με την «εκεί» απαράδεκτη, απάνθρωπη αιχμαλωσία της. Τί αλήθεια συγκαλύπτει στο «εδώ» η ύπαρξη του «εκεί»; Μήπως μια άλλου τύπου, πιο εκλεπτυσμένη σκλαβιά πολυτελείας; Θα επανέρθουμε. Είναι αλήθεια και γενικώς γνωστό ότι η υποτίμηση της γυναίκας σε τέτοια καθεστώτα αγγίζει τα όρια της πιο νοσηρής φαντασίας. Δεν είναι απλά η αντιμετώπιση τους σα να ήταν «ζώα», που μας εξοργίζει, δεν είναι η μοίρα του σκλάβου που τους επιφυλάσσεται, είναι που αυτή η μοίρα μοιάζει αιώνια, χωρίς καμιά ρωγμή ελευθερίας ή έστω μια ανάσα απαλλαγμένη από ψυχική και σωματική βία. Αυτή η βία φαντάζει νομοτελειακή, σαν επιβεβλημένη απο θείο νόμο. Στο Αφγανιστάν, για παράδειγμα, τον εν λόγο νόμο τον μεταφράζουν και τον ενσωματώνουν οι ισλαμιστές Ταλιμπάν, που καταδικάζουν της γυναίκες στην καθολικό κοινωνικό αποκλεισμό και τις κλειδώνουν στα σπίτια τους. Εκεί, και όχι μόνο εκεί, αφού μια γυναίκα βιάζεται, στη συνέχεια λιθοβολείται κατηγορούμενη ότι επεδίωξε τον βιασμό της! Κοιτώντας λίγο καλύτερα, βρίσκουμε λοιπόν ένα νόμο ανδροκρατικό, στη χειρότερη εκδοχή του, που θέλει τις γυναίκες κουκουλωμένες, ένα νόμο φαλλοκυριαρχικό, σκληρά κατασταλτικό που κινεί τα νήματα κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής, πνίγοντας ενδεχόμενες αντιδράσεις πριν την γέννηση τους. Εκεί οι γυναίκες, αυτόπτης μάρτυρες και αντικείμενα της πιο αγρίας, απροσχημάτιστης καταπίεσης.

Κι «εδώ»; Στον «πολιτισμένο» κόσμο; Προχωράμε λίγο παραπέρα τον συλλογισμό μας. Εδώ οι γυναίκες έχουν «απελευθερωθεί», έχουν βγει απ' τα σπίτια τους, συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνική ζωή. Δουλεύουν, πολιτεύονται, εξουσιάζουν ανδροπρεπώς όπου κι όπως μπορούν, εξουσιάζουν και με τον δικό τους τρόπο αποδεχόμενες τη φύση της επιβολής, θέλγουν. Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Καμουφλαρισμένα σε νέα συσκευασία πλασάρονται έντεχνα. Και μητέρα και καριέρα, και θηλυκό και νοικοκυρά. Ένα κυνηγητό πίσω από ρόλους που πρέπει να τους προλάβει όλους για να γίνει αποδεχτεί, για να αποκτήσει κύρος. Και η καινοτομία έρχεται μαζί με τη συγκατάθεση της. Παλιότερα, στις δυτικές κοινωνίες, ναι μεν η γυναίκα ήταν πιο περιορισμένη και κοινωνικά αποκλεισμένη, όμως δυσφορούσε. Είχε επίγνωση της κοινωνικής της θέσης και αγανακτούσε σιωπηλά. Έβραζε σα να λέμε. Και κάποια στιγμή ξεχειλίσε, μίλησε για τον εαυτό της και βγήκε στο δρόμο. Από τις αρχές του '70, μαζί με τα άλλα κοινωνικά κινήματα που ξέσπασαν, ήρθε στο προσκήνιο της ιστορίας αυτή η ύπαρξη που είχε «ταφεί» για αιώνες. Αν και τα ζητήματα που τέθηκαν απ' αυτά τα κινήματα υπήρξαν καίρια, ωστόσο οι αδυναμίες τους και η ήττα κάθε γενικότερης αντιθεσμικής προοπτικής, στο δρόμο και τις συνειδήσεις, οδήγησαν στην τελική αφομοίωσή τους απο τον πολλά υποσχόμενο καπιταλιστικό παράδεισο, που επιμελήθηκε καθολικά της μορφής και του περιεχομένου της γυναίκας. Τη «μανατζάρισε», τη διατίμησε και την έβγαλε στην αγορά με τη θέληση της. Τώρα ότι κάνει το «επιθυμεί», το θέλει και το κάνει, συναινώντας στην υποτίμηση της. Τώρα ερωτοτροπεί με την εικόνα της. Περιφέρεται σα σεξουαλικό αντικείμενο,

αυτάρεσκη, ναρκισσευόμενη και έτσι κερδίζει το χώρο της. Έμαθε ότι για να πετύχει χρειάζεται να συμμορφωθεί με τα κυρίαρχα πρότυπα. Και τα κυρίαρχα πρότυπα για άνδρες και για γυναίκες είναι γένος αρσενικού. Εσωτερίκευσε τις προσαγές του καπιταλισμού, γιατί και «το μισό του ουρανού» μπορεί να παράγει και μάλιστα τα μέγιστα, και τις εμπλούτισε. Η σεξουαλικοποίησή της, η πορνογραφικοποίησή της, κυριαρχεί στις δυτικές κοινωνίες, την καθιστά πρώτη στη λίστα των πιο προσοδοφόρων εμπορευμάτων. Δίπλα «σ' αυτήν» τη γυναικεία απελευθέρωση, μια υπαρκτή ακόμα παλαιού τύπου υποδούλωση. Οι γυναίκες μετανάστριες, ταυτότητα της διπλής, τριπλής και όσο πάει υποτίμησης. Ως μετανάστριες αποδέκτριες ταπεινώσεων και ρατσιστικών συμπεριφορών από ντόπιους και πάντα πρόθυμους ένστολους, ως παραγωγική δύναμη, φτηνή και εξαναγκασμένη, λεία της πιο άγριας σεξουαλικής αντικειμενοποίησης, θύματα βιασμών και ανελέητων ξυλοδαρμών καθώς οι κάθε είδους μαστροποί περισσεύουν.

Γι' αυτήν την ηθική του έχει να καυχιέται ο «πολιτισμένος» κόσμος, ηθική που οι κανόνες της σε κάθε περίπτωση θυμίζουν δουλεμπόριο. Ηθική το ίδιο σαρκοβόρα με αυτή που «σαβανώνει» τις γυναίκες στο όνομα της υποταγής. Αυτή η ηθική τις «γδύνει», τις «δέρνει», τις «κουρδίζει», ανάλογα με την περίσταση και πάντα στο όνομα του κέρδους, αφού η υποταγή έχει προηγηθεί. Η καταπίεση έχει πολλές αποχρώσεις, όπου όμως και όπως κι αν επιβάλλεται οι αποχρώσεις ξεθωριάζουν και αυτό που μένει είναι η ανελευθερία.

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Η Σιωπή Αυτής της Κοινωνίας, Οπλίζει τα Χέρια της Αστυνομίας (Μπροσούρα), Αυτόνομη Δράση Αντιεξουσιαστών - ΑΔΑ (Ομάδα), Έμφυλο Ζήτημα, Λευκωσία (νότια), Λευκωσία, Δεκαετία 2000-2009, 2009

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:brochures:aftonomidراسي:aftonomidراسي_siopitiskinonias:thesiginekas

Last update: 2020/07/14 17:05

